

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) NR. 994/2010 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 20 octombrie 2010

privind măsurile de garantare a securității aprovizionării cu gaze naturale și de abrogare a Directivei 2004/67/CE a Consiliului

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

găsesc într-o poziție izolată în privința aprovizionării cu gaze („insulă de gaze”), ca urmare a absenței legăturilor de infrastructură cu restul Uniunii.

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 194 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

(1) Gazul natural („gaz”) constituie un element esențial al aprovizionării cu energie a Uniunii Europene, reprezentând o pătrime din aprovizionarea cu energie primară și fiind utilizat, în principal, la producerea de energie electrică, la încălzire, ca materie primă pentru industrie și carburant pentru transporturi.

(2) În ultimii zece ani, consumul de gaz în Europa a crescut rapid. Scăderea producției interne a fost însoțită de creșterea importurilor de gaze într-un ritm și mai rapid, ceea ce a condus la sporirea dependenței de importuri și la necesitatea abordării aspectelor referitoare la securitatea aprovizionării cu gaze. În plus, unele state membre se

(3) Având în vedere importanța gazului în structura surselor de energie ale Uniunii, prezentul regulament își propune să demonstreze consumatorilor de gaze naturale că se iau toate măsurile necesare pentru a le asigura continuitatea aprovizionării, mai ales în condiții climatice dificile și în situația unor întreruperi. Este recunoscut faptul că aceste obiective ar trebui să fie realizate prin intermediul celor mai eficiente măsuri din punctul de vedere al costurilor, pentru a nu afecta competitivitatea relativă a acestui combustibil în comparație cu alți combustibili.

(4) Directiva 2004/67/CE a Consiliului ⁽³⁾ a stabilit pentru prima oară un cadru juridic la nivel comunitar pentru garantarea securității aprovizionării cu gaze și pentru a contribui la buna funcționare a pieței interne a gazelor în cazul unor întreruperi în aprovizionare. Respectiva directivă a instituit Grupul de coordonare pentru gaz care s-a dovedit util pentru schimbul de informații și definirea unor acțiuni comune între statele membre, Comisie, sectorul gazelor și consumatori. Rețeaua de corespondenți în domeniul securității energetice, aprobată de Consiliul European în decembrie 2006, a ameliorat capacitatea de a colecta informații și a furnizat alerte rapide în cazul amenințărilor potențiale la adresa securității aprovizionării cu energie. Noua legislație privind piața internă a energiei adoptată de Parlamentul European și de Consiliu în iulie 2009 reprezintă o etapă importantă în realizarea pieței interne a energiei și are ca obiectiv explicit ameliorarea securității aprovizionării cu energie a Uniunii.

(5) Cu toate acestea, în cadrul măsurilor actuale privind securitatea aprovizionării cu gaze care au fost luate la nivelul Uniunii, statele membre beneficiază încă de o marjă largă de manevră în ceea ce privește alegerea măsurilor. În

⁽¹⁾ Avizul din 20 ianuarie 2010 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 21 septembrie 2010 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și decizia Consiliului din 11 octombrie 2010.

⁽³⁾ JO L 127, 29.4.2004, p. 92.

cazul în care securitatea aprovizionării unui stat membru este amenințată, există un risc evident ca măsurile elaborate unilateral de statul membru respectiv să compromită buna funcționare a pieței interne a gazelor și aprovizionarea cu gaze a consumatorilor. Realitatea acestui risc a fost demonstrată de evenimentele recente. Pentru a permite pieței interne a gazelor să funcționeze chiar și în cazul unui deficit de aprovizionare, se impune un răspuns coordonat și solidar în fața crizelor de aprovizionare, atât în termeni de acțiune preventivă, cât și în ceea ce privește reacția la întreruperile efective în aprovizionare.

- (6) În anumite regiuni ale Uniunii, gazele furnizate au putere calorică mică. Datorită acestor caracteristici, gazele cu putere calorică mică nu pot fi utilizate cu aparatura care necesită gaze cu putere calorică mare. Totuși, este posibil să se utilizeze gaze cu putere calorică mare cu aparatura proiectată pentru gaze cu putere calorică mică, cu condiția transformării acestora în gaze cu putere calorică mică, de exemplu, prin adăugarea de azot. Proprietățile specifice ale gazelor cu putere calorică mică ar trebui să fie examinate la nivel național și regional și ar trebui să fie luate în considerare la evaluarea riscurilor și în cadrul planurilor de acțiune preventive și al planurilor de urgență la nivel național și la nivel regional.
- (7) Diversificarea rutelor și surselor de aprovizionare cu gaz a Uniunii este esențială pentru sporirea securității aprovizionării Uniunii în ansamblul său, precum și a statelor membre în mod individual. Securitatea aprovizionării va depinde, pe viitor, de evoluția mixului de combustibili, de dezvoltarea producției din Uniune și din țările terțe care aprovizionează Uniunea, de investițiile în instalațiile de înmagazinare și în diversificarea rutelor și a surselor de aprovizionare cu gaz din interiorul și din afara Uniunii, inclusiv în instalațiile de gaz natural lichefiat (GNL). În acest context, ar trebui să se acorde o atenție deosebită măsurilor prioritare de dezvoltare a infrastructurii, identificate în comunicarea Comisiei din 13 noiembrie 2008 intitulată „A doua revizuire strategică a politicii energetice – un plan de acțiune al UE pentru securitate și solidaritate în domeniul energiei”, ca, de exemplu, coridorul sudic al gazelor (Nabucco și Interconnector Turcia Grecia Italia), o ofertă diversificată și corespunzătoare de GNL pentru Europa, interconectarea efectivă a regiunii Baltice, Cercul energetic mediteranean, precum și interconectării corespunzătoare nord-sud în Europa Centrală și de Sud-Est.
- (8) Pentru diminuarea efectelor posibilelor crize determinate de întreruperile în aprovizionarea cu gaze, statele membre ar trebui să faciliteze diversificarea surselor de energie, a rutelor de livrare și a surselor de aprovizionare cu gaz.
- (9) O întrerupere majoră a aprovizionării cu gaze a Uniunii poate afecta toate statele membre, Uniunea Europeană în ansamblul ei, precum și părțile contractante la Tratatul de instituire a Comunității Energetice⁽¹⁾, semnat la Atena la 25 octombrie 2005. De asemenea, aceasta poate avea consecințe economice grave asupra economiei Uniunii. În mod similar, întreruperea aprovizionării cu gaze

poate avea repercusiuni sociale grave, în special asupra grupurilor vulnerabile de consumatori.

- (10) Anumiți consumatori, inclusiv, printre alții, consumatorii casnici și cei care furnizează servicii sociale esențiale, precum asistența medicală sau îngrijirea copiilor, activități educative și alte servicii sociale și de binefacere, precum și servicii indispensabile pentru funcționarea unui stat membru, sunt deosebit de vulnerabili și ar putea necesita protecție. O definiție largă a unor astfel de consumatori protejați nu ar trebui să intre în conflict cu mecanismele europene de solidaritate.
- (11) Raportul privind aplicarea Strategiei europene de securitate, aprobat de Consiliul European reunit la Bruxelles în decembrie 2008, subliniază dependența din ce în ce mai mare de energia importată ca reprezentând un risc suplimentar major pentru securitatea aprovizionării cu energie a Uniunii și insistă asupra securității energetice ca fiind una dintre noile provocări ale politicii de securitate. Piața internă a gazelor constituie un element central în sporirea securității aprovizionării cu energie în Uniune și în reducerea riscurilor legate de întreruperea aprovizionării la care este expus fiecare stat membru.
- (12) Pentru buna funcționare a pieței interne a gazelor este esențial ca măsurile de garantare a securității aprovizionării cu gaze naturale să nu denatureze în mod nejustificat concurența sau funcționarea eficace a pieței interne a gazelor.
- (13) O avarie a infrastructurii unice principale de gaze, așa-numitul principiu N-1, reprezintă un scenariu realist. Utilizarea avariei unei astfel de infrastructuri drept valoare de referință pentru ceea ce ar trebui să poată compensa statele membre este un bun punct de plecare pentru o analiză a securității aprovizionării cu gaze a fiecărui stat membru.
- (14) Existența unei infrastructuri suficiente și diversificate de gaze într-un stat membru, precum și în întreaga Uniune, inclusiv, în special, noi infrastructuri de gaz pentru racordarea sistemelor care sunt în prezent izolate, formând insule de gaze, la rețelele statele membre învecinate, este esențială pentru a face față întreruperilor în aprovizionare. Existența unor criterii minime comune privind securitatea aprovizionării cu gaze ar trebui să garanteze condiții de concurență loială pentru securitatea aprovizionării cu gaze, luând în considerare particularitățile naționale și regionale, și ar trebui să creeze stimulente semnificative pentru construcția infrastructurii necesare și pentru ameliorarea nivelului de pregătire în caz de criză. Măsurile referitoare la cerere, precum utilizarea altor combustibili, pot deține un rol important în garantarea securității energetice, atunci când pot fi aplicate rapid și când pot reduce cererea în mod apreciabil ca răspuns la o întrerupere în aprovizionare. Utilizarea eficientă a energiei ar trebui promovată mai insistent, îndeosebi atunci când se impun măsuri referitoare la cerere. Impactul asupra mediului produs de măsurile referitoare la cerere și, respectiv, la ofertă propuse ar trebui luat în considerare în mod corespunzător și ar trebui să se acorde prioritate cât mai mult posibil măsurilor care au cel mai mic impact asupra mediului, ținând cont și de aspectele referitoare la securitatea aprovizionării.

⁽¹⁾ JO L 198, 20.7.2006, p. 18.

- (15) Investițiile în noile infrastructuri de gaz ar trebui să fie puternic încurajate și ar trebui realizate numai după efectuarea unei evaluări corespunzătoare a impactului asupra mediului, în conformitate cu actele juridice ale Uniunii în domeniul respectiv. Aceste infrastructuri noi ar trebui să sporească securitatea aprovizionării cu gaze, asigurând în același timp buna funcționare a pieței interne a gazelor. Investițiile ar trebui efectuate, în principiu, de către întreprinderi și ar trebui să se bazeze pe stimulente economice. Ar trebui să se țină seama în mod corespunzător de necesitatea de a facilita integrarea gazelor provenite din surse de energie regenerabile în infrastructura rețelei de gaze. Atunci când investițiile în infrastructuri sunt de natură transfrontalieră, Agenția pentru cooperarea autorităților de reglementare din domeniul energetic („agenția”), instituită prin Regulamentul (CE) nr. 713/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, precum și Rețeaua europeană a operatorilor de sisteme de transport de gaze („ENTSO pentru gaz”), instituită prin Regulamentul (CE) nr. 715/2009 al Parlamentului European și Consiliului din 13 iulie 2009 privind condițiile de acces la rețelele pentru transportul gazelor naturale ⁽²⁾, ar trebui să se implice îndeaproape, în ariile lor de competență, pentru a se lua mai bine în considerare implicațiile transfrontaliere. Se reamintește că, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 713/2009, agenția poate emite avize sau recomandări cu privire la aspectele transfrontaliere care intră în domeniul său de competență și de activitate. Agenția și ENTSO pentru gaz, împreună cu alți participanți de pe piață, joacă un rol important în întocmirea și punerea în aplicare a planului pe 10 ani de dezvoltare a rețelei la nivelul Uniunii, care va include, printre altele, o proiecție cu privire la adecvarea capacității de producție la nivelul Uniunii și care, în privința interconectărilor transfrontaliere, ar trebui, printre altele, să țină cont de nevoile rezonabile ale diferiților utilizatori ai rețelei.
- (16) Autoritățile competente ale statelor membre ar trebui să se asigure că s-au efectuat teste pe piața gazului, ca etapă necesară a procesului de asigurare a conformității cu standardele privind infrastructura.
- (17) În îndeplinirea sarcinilor prevăzute de prezentul regulament, autoritățile competente ar trebui să colaboreze strâns cu alte autorități naționale relevante, mai ales cu autoritățile naționale de reglementare, în funcție de situație și fără a aduce nicio atingere competențelor care le revin în conformitate cu Directiva 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale ⁽³⁾.
- (18) În cazul în care sunt necesare noi interconectări transfrontaliere sau în cazul în care cele existente trebuie extinse, statele membre implicate, autoritățile competente și autoritățile naționale de reglementare ar trebui să coopereze îndeaproape încă din etapa inițială.
- (19) Diferite surse de finanțare din partea Uniunii sunt disponibile pentru a ajuta statele membre să finanțeze investițiile necesare în producție, infrastructură și în măsurile
- ce vizează eficiența energetică la nivel regional și local, în special împrumuturi și garanții de la Banca Europeană de Investiții sau finanțări prin fonduri regionale, structurale sau de coeziune. Banca Europeană de Investiții, precum și instrumentele externe ale Uniunii, cum ar fi Instrumentul european de vecinătate și parteneriat, Instrumentul de asistență pentru preaderare și Instrumentul de finanțare pentru cooperarea în vederea dezvoltării, pot, de asemenea, finanța acțiuni în țări terțe în scopul ameliorării securității aprovizionării cu energie.
- (20) Prezentul regulament trebuie să permită întreprinderilor și consumatorilor din sectorul gazelor naturale să se bazeze pe mecanismele pieței pentru cât mai mult timp posibil atunci când sunt confrunțați cu întreruperi. De asemenea, acesta trebuie să prevadă mecanisme de urgență care să fie utilizate atunci când piețele nu mai sunt capabile să facă față singure în mod adecvat întreruperii aprovizionării cu gaze. Chiar și în cazul unei situații de urgență, instrumentele bazate pe mecanismele pieței trebuie să fie prioritare pentru atenuarea efectelor întreruperii aprovizionării.
- (21) În urma intrării în vigoare a noii legislații privind piața internă a energiei, adoptată în iulie 2009, în sectorul gazelor se vor aplica noi dispoziții, definind roluri și responsabilități clare pentru statele membre, autoritățile naționale de reglementare, operatorii de sisteme de transport și agenția, și îmbunătățind transparența pieței cu un impact pozitiv asupra funcționării eficiente a acesteia, securitatea aprovizionării și protecția consumatorilor.
- (22) Realizarea pieței interne a gazelor și concurența efectivă pe această piață oferă Uniunii cel mai înalt nivel de securitate a aprovizionării pentru toate statele membre, cu condiția ca piața să poată funcționa pe deplin în cazul unei întreruperi a aprovizionării care afectează o parte a Uniunii, oricare ar fi cauza acestei întreruperi. În acest scop se impune o abordare comună globală și eficace a securității aprovizionării, în special prin intermediul unor politici de transparență, solidaritate și de nediscriminare, compatibile cu funcționarea pieței interne, pentru a evita denaturările pieței și compromiterea răspunsurilor pieței la întreruperi.
- (23) Securitatea aprovizionării cu gaze este o responsabilitate partajată care revine întreprinderilor din sectorul gazelor, statelor membre, îndeosebi prin intermediul autorităților lor competente, și Comisiei, corespunzător domeniilor fiecăror de activitate și competență. Dacă este cazul, autoritățile naționale de reglementare, în situația în care sunt altele decât autoritățile competente, ar trebui, de asemenea, să contribuie la securitatea aprovizionării cu gaze naturale corespunzător domeniilor lor de activitate și competență în conformitate cu Directiva 2009/73/CE. Pe de altă parte, consumatorii care utilizează gaze pentru producerea de electricitate sau în scopuri industriale pot avea la rândul lor un rol important în securitatea aprovizionării cu gaze naturale datorită capacității lor de a răspunde la o situație de criză prin măsuri referitoare la cerere, ca, de exemplu, contracte cu posibilitatea de întrerupere și recurgerea la alți combustibili, întrucât aceste măsuri au un impact direct asupra echilibrului între cerere și ofertă.

⁽¹⁾ JO L 211, 14.8.2009, p. 1.

⁽²⁾ JO L 211, 14.8.2009, p. 36.

⁽³⁾ JO L 211, 14.8.2009, p. 94.

- (24) Definirea precisă a rolurilor și responsabilităților care revin tuturor întreprinderilor din sectorul gazelor naturale și autorităților competente este, prin urmare, primordială pentru buna funcționare a pieței interne a gazelor, în special în contextul întreruperilor aprovizionării și al situațiilor de criză. Rolurile și responsabilitățile respective ar trebui stabilite în așa fel încât să garanteze respectarea unei abordări pe trei niveluri, care ar implica în primul rând industria și întreprinderile relevante din sectorul gazelor naturale, statele membre la nivel național sau regional și, în ultimă instanță, Uniunea. În eventualitatea unei crize în aprovizionarea cu gaze, operatorii de pe piață ar trebui să aibă ocazia de a aborda această situație prin măsuri de piață. În cazul în care răspunsurile operatorilor de pe piață nu sunt suficiente, statele membre și autoritățile competente ale acestora ar trebui să ia măsuri pentru a îndepărta sau atenua efectele crizei în aprovizionare. Numai în cazul în care aceste măsuri nu sunt suficiente, ar trebui luate măsuri la nivel regional sau la nivelul Uniunii pentru a îndepărta sau atenua efectele crizei aprovizionării cu gaze. În măsura în care acest lucru este posibil, ar trebui căutate soluții la nivel regional.
- (25) În spiritul solidarității, cooperarea regională, care implică autorități publice și întreprinderi din domeniul gazelor naturale, va fi extinsă pe scară largă la punerea în aplicare a prezentului regulament, pentru a optimiza avantajele oferite de coordonarea măsurilor, a atenua riscurile identificate și a pune în aplicare cele mai avantajoase măsuri din punctul de vedere al costurilor pentru părțile implicate.
- (26) Luând în considerare diferențele dintre statele membre, s-ar impune elaborarea unor standarde suficient de armonizate privind securitatea aprovizionării care să acopere cel puțin situația din ianuarie 2009, având în vedere obligațiile de serviciu public și măsurile de protecție a consumatorilor menționate la articolul 3 din Directiva 2009/73/CE. Astfel de standarde privind securitatea aprovizionării ar trebui să fie stabile, astfel încât să ofere certitudine juridică, ar trebui să fie definite cu claritate și nu ar trebui să impună întreprinderilor din sectorul gazelor naturale, inclusiv noilor operatori, micilor întreprinderi și nici utilizatorilor finali sarcini nejustificate și disproportionale. Standardele respective ar trebui, de asemenea, să garanteze condiții egale de acces la consumatorii naționali pentru întreprinderile din sectorul gazelor naturale din Uniune. Măsurile necesare pentru a asigura respectarea standardelor privind aprovizionarea pot cuprinde capacități și volume suplimentare de stocare, stocare în conductă, contracte cu posibilitatea de întrerupere și alte măsuri care au efecte similare, precum și măsurile tehnice necesare pentru a asigura siguranța aprovizionării cu gaze.
- (27) Pentru buna funcționare a pieței gazelor este esențial ca investițiile necesare în producția și infrastructurile interne, precum interconectările, în special cele care furnizează accesul la rețeaua de gaze a Uniunii, echipamentele care permit fluxuri fizice bidirecționale de gaze în conducte, depozitele și instalațiile de regazeficare a GNL, să fie realizate în timp util de întreprinderile din sectorul gazelor, având în vedere eventualele întreruperi ale aprovizionării, precum cea din ianuarie 2009. La previzionarea necesităților financiare pentru infrastructura de gaze naturale în raport cu instrumentele Uniunii, Comisia ar trebui să acorde prioritate proiectelor de infrastructură care susțin integrarea pieței interne a gazelor și securitatea aprovizionării cu gaze.
- (28) Operatorii de sisteme de transport nu ar trebui împiedicați să ia în calcul situația în care investițiile care permit capacitatea fizică de a transporta gazul în ambele direcții (capacitate bidirecțională) în cadrul interconectărilor transfrontaliere cu țări terțe ar putea contribui la sporirea securității aprovizionării, mai cu seamă în cazul țărilor terțe care asigură fluxuri de tranzit între două state membre.
- (29) Este importantă menținerea aprovizionării cu gaze, în special a consumatorilor casnici, precum și a unui număr limitat de consumatori suplimentari, îndeosebi a consumatorilor care furnizează servicii publice importante, care pot fi definiți de către statele membre în cauză, în cazul în care piața nu mai poate continua să îi aprovizioneze. Este esențială definirea în avans a măsurilor care trebuie luate pe timp de criză și ca acestea să respecte cerințele de securitate, inclusiv în cazul în care consumatorii protejați sunt conectați la aceeași rețea de distribuție ca și ceilalți consumatori. Aceste măsuri pot implica utilizarea reducerilor *pro rata* proporțional cu capacitatea rezervată inițial, în cazul în care capacitatea de acces la infrastructură este diminuată din motive tehnice.
- (30) Ca regulă generală, autoritățile competente ar trebui să acționeze în conformitate cu planul de urgență. În situații excepționale justificate în mod corespunzător, acestea pot lua măsuri care se abat de la planurile respective.
- (31) Există o serie largă de instrumente care permit respectarea obligațiilor în materie de securitate a aprovizionării. Instrumentele respective ar trebui să fie utilizate în cadrul național, regional sau al Uniunii, după caz, pentru a se garanta că acestea generează un rezultat consistent și rentabil.
- (32) Aspectele de securitate a aprovizionării aferente planificării pe termen lung a investițiilor în capacități transfrontaliere suficiente și în alte infrastructuri, care să asigure capacitatea pe termen lung a sistemului de a garanta securitatea aprovizionării și de a satisface nevoile rezonabile, fac obiectul Directivei 2009/73/CE. Respectarea standardelor de securitate a aprovizionării ar putea necesita o perioadă de tranziție care să permită realizarea investițiilor necesare. Planul pe 10 ani de dezvoltare a rețelei la nivelul Uniunii, elaborat de ENTSO pentru gaz și supervizat de agenție, constituie un instrument fundamental pentru identificarea investițiilor necesare la nivelul Uniunii, printre altele în vederea punerii în aplicare a cerințelor în materie de infrastructură prevăzute de prezentul regulament.
- (33) ENTSO pentru gaz și agenția, în calitatea lor de membri ai Grupului de coordonare pentru gaz, ar trebui să se implice pe deplin, fiecare în domeniul său de competență, în procesul de cooperare și în consultările la nivelul Uniunii.

- (34) Grupul de coordonare pentru gaz este principalul organism care trebuie consultat de către Comisie în contextul întocmirii planurilor de acțiune preventive și a planurilor de urgență. Se reamintește că ENTSO pentru gaz și agenția fac parte din Grupul de coordonare pentru gaz și că vor fi consultați în contextul respectiv.
- (35) Autoritățile competente ar trebui să elaboreze, după consultarea întreprinderilor din sectorul gazelor, planuri de urgență care să garanteze cel mai înalt nivel de pregătire pentru situația unei întreruperi în aprovizionare. Planurile respective nu ar trebui să fie divergente între ele la nivel național, regional sau la nivelul Uniunii. Conținutul acestora ar trebui să respecte cele mai bune practici în cadrul planurilor existente și ar trebui să definească roluri și responsabilități clare pentru toate întreprinderile din sectorul gazelor, precum și pentru autoritățile competente implicate. Atunci când este necesar și posibil acest lucru, ar trebui să fie elaborate planuri de urgență comune la nivel regional.
- (36) Pentru a întări solidaritatea dintre statele membre în cazul unei situații de urgență la nivelul Uniunii și, mai ales, pentru a sprijini statele membre expuse la condiții geografice sau geologice mai puțin favorabile, statele membre ar trebui să elaboreze măsuri de solidaritate. Întreprinderile din sectorul gazelor naturale ar trebui să elaboreze măsuri precum contracte comerciale, care pot să prevadă creșterea exportului de gaze sau creșterea extragerilor din depozite. Este important să fie încurajată încheierea unor contracte între întreprinderile din sectorul gazelor naturale. Măsurile din cadrul planurilor de urgență ar trebui să includă, dacă este cazul, mecanisme care să asigure o compensație onestă și echitabilă pentru întreprinderile din sectorul gazelor naturale. Măsurile de solidaritate pot fi în special adecvate între statele membre pentru care Comisia recomandă elaborarea unor planuri de acțiune preventive comune sau a unor planuri de urgență comune la nivel regional.
- (37) În contextul prezentului regulament, Comisiei îi revine un rol important în cazul unei situații de urgență, fie la nivelul Uniunii, fie la nivel regional.
- (38) De asemenea, atunci când este necesar, solidaritatea europeană ar trebui să ia forma unei asistențe în materie de protecție civilă furnizate de Uniune și de statele membre ale acesteia. Asistența respectivă ar trebui să fie favorizată și coordonată de mecanismul comunitar de protecție civilă instituit prin Decizia 2007/779/CE, Euratom a Consiliului ⁽¹⁾.
- (39) Prezentul regulament nu aduce atingere drepturilor suverane ale statelor membre asupra propriilor resurse de energie.
- (40) Directiva 2008/114/CE a Consiliului din 8 decembrie 2008 privind identificarea și desemnarea infrastructurilor critice europene și evaluarea necesității de îmbunătățire a protecției acestora ⁽²⁾ stabilește un proces cu scopul de a ameliora securitatea infrastructurilor critice europene desemnate, inclusiv a anumitor infrastructuri de gaze, în Uniune. Directiva 2008/114/CE contribuie împreună cu prezentul regulament la elaborarea unei abordări globale a securității energetice a Uniunii.
- (41) Planurile de urgență ar trebui să fie actualizate periodic și să fie publicate. Acestea ar trebui să facă obiectul unei evaluări *inter pares* și să fie testate.
- (42) Grupul de coordonare pentru gaz ar trebui să consilieze Comisia pentru a facilita coordonarea măsurilor de securitate a aprovizionării în cazul unei situații de urgență la nivelul Uniunii. De asemenea, acesta ar trebui să monitorizeze gradul de adecvare și de eficiență a măsurilor care vor fi luate în temeiul prezentului regulament.
- (43) Prezentul regulament are ca scop autorizarea întreprinderilor din sectorul gazelor naturale și a autorităților competente ale statelor membre să asigure funcționarea eficientă a pieței interne a gazelor pentru cât mai mult timp cu puțință în cazul unei întreruperi a aprovizionării, anterior luării de către autoritățile competente a măsurilor destinate să facă față situației în care piața nu mai poate furniza gazele necesare. Astfel de măsuri excepționale ar trebui să fie în deplină conformitate cu legislația Uniunii și ar trebui să fie notificate Comisiei.
- (44) Deoarece aprovizionarea cu gaze din țări terțe reprezintă un element central al securității aprovizionării cu gaze a Uniunii, Comisia ar trebui să coordoneze acțiunile în legătură cu țările terțe, cooperând cu țările terțe producătoare și cu cele de tranzit pentru instituirea unor mecanisme pentru gestionarea situațiilor de criză și pentru a asigura la nivelul Uniunii un flux stabil de gaze. Comisia ar trebui să aibă dreptul de a desfășura un grup operativ în Uniune pentru a monitoriza fluxurile de gaze în situațiile de criză, în consultare cu țările terțe implicate, și pe acela de a-și asuma un rol de mediere și facilitare, în cazul în care intervine o criză din cauza unor dificultăți existente într-o țară terță.
- (45) Este important ca aprovizionarea din țări terțe să aibă loc în condiții care să nu denatureze concurența și să fie în conformitate cu normele pieței interne.
- (46) În cazul în care există informații fiabile legate de o situație din afara Uniunii care amenință siguranța aprovizionării unuia sau mai multor state membre și care ar putea declanșa un mecanism de alertă timpurie între Uniune și o țară terță, Comisia ar trebui să informeze de îndată Grupul de coordonare pentru gaz, iar Uniunea ar trebui să adopte măsurile necesare pentru a încerca să contracareze situația.

⁽¹⁾ JO L 314, 1.12.2007, p. 9.

⁽²⁾ JO L 345, 23.12.2008, p. 75.

- (47) În februarie 2009 Consiliul a concluzionat că transparența și fiabilitatea ar trebui să fie ameliorate printr-un schimb substanțial de informații între Comisie și statele membre, referitoare la raporturile energetice cu țări terțe, care să includă contractele de aprovizionare pe termen lung, dar fără divulgarea informațiilor sensibile din punct de vedere comercial.
- (48) Deși dispozițiile din Tratatul privind Uniunea Europeană și din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special regulile de concurență, se aplică în cazul serviciilor de interes economic general în măsura în care aplicarea acestor dispoziții nu împiedică prestarea unor astfel de servicii, statele membre beneficiază de o mare libertate de acțiune în furnizarea, contractarea și organizarea obligațiilor de serviciu public.
- (49) Deoarece obiectivul prezentului regulament, și anume securitatea aprovizionării cu gaze în Uniune, nu poate fi realizat în mod satisfăcător numai de către statele membre și, prin urmare, din cauza dimensiunilor sau efectelor acțiunii, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, prevăzut la articolul respectiv, prezentul regulament nu se extinde dincolo de ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului respectiv.
- (50) Directiva 2004/67/CE ar trebui să fie abrogată,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Obiect

Prezentul regulament stabilește dispoziții care vizează garantarea securității aprovizionării cu gaze prin asigurarea funcționării corecte și continue a pieței interne a gazelor naturale („gaze”) și prin stabilirea unor măsuri excepționale care urmează să fie puse în aplicare în cazul în care piața nu mai este în măsură să furnizeze cantitățile necesare de gaze, prevăzând definirea și atribuirea clară a responsabilităților, precum și coordonarea răspunsurilor la nivelul întreprinderilor din sectorul gazelor, al statelor membre și al Uniunii, atât în termeni de acțiune preventivă, cât și în ceea ce privește reacția la întreruperile efective ale aprovizionării. Prezentul regulament pune la dispoziție, de asemenea, mecanisme transparente, în spiritul solidarității, pentru coordonarea planurilor în cazul unei situații de urgență și reacției la aceasta la nivelul statelor membre, la nivel regional sau al Uniunii.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei decizii, se aplică definițiile prevăzute în Directiva 2009/73/CE, în Regulamentul (CE) nr. 713/2009 și în Regulamentul (CE) nr. 715/2009.

De asemenea, se aplică următoarele definiții:

1. „consumatori protejați” înseamnă toți consumatorii casnici racordați la o rețea de distribuție a gazelor și, în plus, în cazul în care statul membru respectiv decide astfel, mai pot cuprinde:

(a) întreprinderile mici și mijlocii, cu condiția ca acestea să fie racordate la o rețea de distribuție a gazelor, și serviciile sociale esențiale, cu condiția ca acestea să fie racordate la o rețea de distribuție sau de transport de gaze și ca toți acești consumatori suplimentari să nu reprezinte mai mult de 20 % din consumul total de gaze; și/sau

(b) instalații de termoficare, în măsura în care furnizează energie consumatorilor casnici și consumatorilor menționați la litera (a), cu condiția ca aceste instalații să nu poată funcționa cu alți combustibili și să fie conectate la o rețea de distribuție sau de transport de gaze.

Cât mai curând posibil și cel târziu până la 3 decembrie 2011, statele membre transmit Comisiei dacă definiția consumatorilor protejați include litera (a) și/sau litera (b);

2. „autoritate competentă” înseamnă autoritatea națională guvernamentală sau autoritatea națională de reglementare desemnată de fiecare stat membru drept responsabilă pentru punerea în aplicare a măsurilor stabilite în prezentul regulament. Această dispoziție nu aduce atingere dreptului statului membru de a autoriza autoritatea competentă să delege sarcini specifice prevăzute în prezentul regulament altor organisme. Astfel de sarcini delegate sunt îndeplinite sub supravegherea autorității competente și sunt specificate în planurile menționate la articolul 4.

Articolul 3

Responsabilitatea pentru securitatea aprovizionării cu gaze

(1) Securitatea aprovizionării cu gaze reprezintă o responsabilitate partajată a întreprinderilor din sectorul gazelor, a statelor membre, îndeosebi prin intermediul autorităților lor competente, și a Comisiei, corespunzător domeniilor fiecăroră de activitate și competență. Această responsabilitate partajată necesită un nivel ridicat de cooperare reciprocă.

(2) Cât mai curând posibil și cel târziu până la 3 decembrie 2011, fiecare stat membru desemnează o autoritate competentă care să asigure punerea în aplicare a măsurilor prevăzute în regulament. După caz, până la desemnarea oficială a autorității competente, entitățile naționale responsabile în prezent cu securitatea aprovizionării cu gaze execută măsurile care urmează să fie puse în aplicare de autoritatea competentă în conformitate cu prezentul regulament. Măsurile respective includ efectuarea evaluării de risc menționate la articolul 9 și, pe baza acestei evaluări, elaborarea unui plan de acțiune preventiv și a unui plan de urgență, precum și monitorizarea periodică a securității

aprovizionării cu gaze la nivel național. Autoritățile competente cooperează reciproc pentru a încerca să prevină o întrerupere a aprovizionării și pentru a limita daunele într-o astfel de situație. Nicio dispoziție nu împiedică statele membre să adopte legislația de punere în aplicare necesară pentru a respecta cerințele prezentului regulament.

(3) Fiecare stat membru notifică de îndată Comisiei denumirea autorității competente după desemnarea acesteia și, dacă este cazul, denumirile entităților naționale responsabile pentru securitatea aprovizionării cu gaze naturale care acționează în calitate de autoritate competentă provizorie în conformitate cu alineatul (2). Fiecare stat membru dă publicității această desemnare.

(4) La punerea în aplicare a măsurilor prevăzute prin prezentul regulament, autoritatea competentă stabilește rolurile și responsabilitățile diferiților actori implicați, în așa fel încât să garanteze respectarea unei abordări pe trei niveluri, care implică în primul rând industria și întreprinderile relevante din sectorul gazelor naturale, statele membre la nivel național sau regional și, în ultimă instanță, Uniunea.

(5) Dacă este cazul, Comisia coordonează acțiunile autorităților competente la nivel regional și la nivelul Uniunii, prevăzute de prezentul regulament, printre altele prin intermediul Grupului de coordonare pentru gaz menționat la articolul 12 sau al grupului de gestionare a crizei menționat la articolul 11 alineatul (4), în special în cazul unei urgențe la nivelul Uniunii sau la nivel regional, conform definiției de la articolul 11 alineatul (1).

(6) Măsurile de asigurare a securității aprovizionării conținute în planurile de acțiune preventive și în planurile de urgență sunt clar definite, transparente, proporționale, nediscriminatorii și verificabile, nu denaturează în mod nejustificat concurența sau funcționarea eficientă a pieței interne a gazelor și nu pune în pericol securitatea aprovizionării cu gaze a celorlalte state membre sau a Uniunii în ansamblul său.

Articolul 4

Elaborarea unui plan de acțiune preventiv și a unui plan de urgență

(1) Autoritatea competentă a fiecărui stat membru, după consultarea întreprinderilor din sectorul gazelor, a organizațiilor relevante care reprezintă interesele consumatorilor casnici și industriali de gaze și a autorității naționale de reglementare, în cazul în care aceasta este diferită de autoritatea competentă, elaborează, fără a aduce atingere alineatului (3), la nivel național:

(a) un plan de acțiune preventiv conținând măsurile necesare pentru reducerea riscurilor identificate, în conformitate cu evaluarea de risc efectuată potrivit articolului 9; și

(b) un plan de urgență conținând măsurile care trebuie luate pentru a elimina sau a limita impactul unei întreruperi a aprovizionării cu gaze, în conformitate cu articolul 10.

(2) Înainte de a adopta un plan de acțiune preventiv și un plan de urgență la nivel național, autoritățile competente, până la 3 iunie 2012, fac schimb de proiecte de planuri de acțiune preventive și de planuri de urgență și se consultă reciproc la nivelul regional adecvat și consultă Comisia pentru a se asigura că proiectele planurilor și măsurile preconizate nu sunt în contradicție cu planurile de acțiune preventive și planurile de urgență ale celorlalte state membre și că sunt conforme cu prezentul regulament și cu alte dispoziții din legislația Uniunii. Astfel de consultări se desfășoară îndeosebi între statele membre învecinate, mai ales între rețelele izolate care formează insule de gaze și statele membre învecinate acestora, și pot cuprinde, de exemplu, acele state membre identificate în lista orientativă din anexa IV.

(3) Pe baza consultărilor menționate la alineatul (2) și a unor posibile recomandări din partea Comisiei, autoritățile competente interesate pot decide să întocmească planuri de acțiune preventive comune la nivel regional („planuri de acțiune preventive comune”) și planuri de urgență comune la nivel regional („planuri de urgență comune”), pe lângă planurile întocmite la nivel național. În cazul planurilor comune, autoritățile competente interesate fac eforturi pentru a încheia acorduri cu scopul de a implementa cooperarea la nivel regional. Dacă este necesar, aceste acorduri sunt aprobate oficial de statele membre.

(4) La elaborarea și punerea în aplicare a planului de acțiune preventiv și a planului de urgență la nivel național și/sau regional, autoritatea competentă ia în considerare în mod adecvat securitatea și continuitatea funcționării rețelei de gaze și abordează și include în planurile respective constrângerile de ordin tehnic care afectează funcționarea rețelei, inclusiv aspectele tehnice și de securitate care pot duce la reducerea fluxurilor în caz de urgență.

(5) Planurile de acțiune preventive și planurile de urgență, inclusiv, dacă este cazul, planurile de acțiune preventive comune și planurile de urgență comune se adoptă și se publică până la 3 decembrie 2012. Planurile respective se notifică de îndată Comisiei. Comisia informează Grupul de coordonare pentru gaz. Autoritățile competente asigură monitorizarea periodică a punerii în aplicare a acestor planuri.

(6) În termen de trei luni de la notificarea planurilor menționate la alineatul (5) de către autoritățile competente:

(a) Comisia evaluează planurile respective, în conformitate cu litera (b). În acest sens, Comisia consultă Grupul de coordonare pentru gaz în legătură cu planurile respective și ține cont de opinia acestuia. Comisia trimite raportul său de evaluare a planurilor Grupului de coordonare pentru gaz; și

(b) în cazul în care, pe baza acestor consultări, Comisia:

- (i) consideră că un plan de acțiune preventiv sau un plan de urgență nu este în măsură să atenueze riscurile identificate în evaluarea de risc, poate recomanda autorității sau autorităților competente în cauză să modifice planul respectiv;
- (ii) consideră că un plan de acțiune preventiv sau un plan de urgență nu concordă cu scenariile de risc sau cu planurile altei autorități competente sau că nu respectă dispozițiile prezentului regulament sau alte dispoziții ale legislației Uniunii, solicită modificarea planului respectiv;
- (iii) consideră că planul de acțiune preventiv pune în pericol securitatea aprovizionării cu gaze a altor state membre sau a Uniunii în ansamblul său, decide să solicite autorității competente să revizuiască respectivul plan de acțiune preventiv și poate prezenta recomandări specifice pentru modificarea acestuia. Comisia prezintă o justificare detaliată a deciziei sale.

(7) În termen de patru luni de la notificarea solicitării Comisiei menționată la alineatul (6) litera (b) punctul (ii), autoritatea competentă în cauză își modifică planul de acțiune preventiv sau planul de urgență și notifică planul modificat Comisiei sau îi prezintă acesteia motivele pentru care nu este de acord cu solicitarea. În caz de dezacord, Comisia poate, în termen de două luni de la răspunsul autorității competente, să își retragă solicitarea sau să convoace autoritățile competente în cauză și, în cazul în care Comisia consideră necesar, Grupul de coordonare pentru gaz pentru a examina chestiunea. Comisia își expune în detaliu motivele pentru care solicită orice modificare a planurilor. Autoritatea competentă ține seama pe deplin de poziția Comisiei. În cazul în care decizia finală a autorității competente diferă de cea a Comisiei, autoritatea competentă expune și dă publicității, împreună cu decizia și poziția Comisiei, motivele care stau în spatele deciziei respective, în termen de două luni de la primirea poziției Comisiei. Dacă este cazul, autoritatea competentă dă publicității de îndată versiunea modificată a planului.

(8) În termen de trei luni de la notificarea deciziei Comisiei menționată la alineatul (6) litera (b) punctul (iii), autoritatea competentă în cauză își modifică planul de acțiune preventiv și notifică planul modificat Comisiei sau îi prezintă acesteia motivele pentru care nu este de acord cu decizia. În caz de dezacord, Comisia poate decide, în termen de două luni de la răspunsul autorității competente, să își modifice și să își retragă solicitarea. În cazul în care Comisia decide să-și mențină solicitarea, autoritatea competentă în cauză modifică planul în termen de două luni de la notificarea deciziei Comisiei, luând în considerare cu strictețe recomandările Comisiei menționate la alineatul (6) litera (b) punctul (iii), și notifică acest lucru Comisiei.

Comisia informează Grupul de coordonare pentru gaz și ține cont de recomandările acestuia la formularea avizului său privind planul modificat, aviz ce trebuie transmis în termen de două luni de la notificarea autorității competente. Autoritatea competentă vizată ține seama cu strictețe de avizul Comisiei și, în termen de două luni de la primirea avizului Comisiei, adoptă și dă publicității planul modificat rezultat.

(9) Se garantează confidențialitatea datelor sensibile din punct de vedere comercial.

Articolul 5

Conținutul planurilor de acțiune preventive naționale și al celor comune

(1) Planurile de acțiune preventive naționale și cele comune conțin:

- (a) rezultatele evaluării riscurilor prevăzute la articolul 9;
- (b) măsurile, volumele, capacitățile și timpul necesar pentru îndeplinirea standardelor privind infrastructura și aprovizionarea, prevăzute la articolele 6 și 8, inclusiv, dacă este cazul, proporția în care măsurile referitoare la cerere pot compensa îndeajuns, în timp util, o întrerupere a aprovizionării menționate la articolul 6 alineatul (2), identificarea infrastructurii unice principale de gaze de interes comun în cazul aplicării articolului 6 alineatul (3), precum și orice standard privind suplimentarea ofertei în conformitate cu articolul 8 alineatul (2);
- (c) obligațiile impuse întreprinderilor din sectorul gazelor naturale și altor organisme relevante, inclusiv în legătură cu funcționarea sigură a rețelei de gaze;
- (d) celelalte măsuri preventive, ca, de exemplu, cele referitoare la necesitatea de a dezvolta interconectările între statele membre învecinate și posibilitatea de a diversifica rutele și sursele de aprovizionare cu gaze, dacă este fezabil, pentru gestionarea riscurilor identificate, în vederea asigurării aprovizionării cu gaze pentru toți consumatorii cât mai mult timp posibil;
- (e) mecanismele care urmează să fie folosite în cadrul colaborării cu alte state membre pentru întocmirea și punerea în aplicare a planurilor de acțiune preventive comune și a planurilor de urgență comune menționate la articolul 4 alineatul (3), dacă este cazul;
- (f) informații privind interconectările existente și viitoare, inclusiv cele care oferă acces la rețeaua de gaz a Uniunii, fluxurile transfrontaliere, accesul transfrontalier la instalațiile de stocare și capacitatea fizică de a transporta gazele în ambele direcții („capacitate bidirecțională”), îndeosebi într-o situație de urgență;
- (g) informațiile privind toate obligațiile de serviciu public legate de securitatea aprovizionării cu gaze.

(2) Planurile de acțiune preventive naționale și cele comune, în special acțiunile care vizează atingerea standardelor privind infrastructura prevăzute la articolul 6, iau în considerare planul pe 10 ani de dezvoltare a rețelei la nivelul Uniunii care va fi elaborat de ENTSO pentru gaz în conformitate cu articolul 8 alineatul (10) din Regulamentul (CE) nr. 715/2009.

(3) Planurile de acțiune preventive naționale și cele comune se bazează în primul rând pe măsuri de piață și iau în considerare impactul economic, eficacitatea și eficiența măsurilor adoptate, efectele asupra funcționării pieței interne a energiei și impactul asupra mediului și a consumatorilor și nu creează poveri inutile pentru întreprinderile din sectorul gazelor naturale, nici nu au un impact negativ asupra funcționării pieței interne a gazelor.

(4) Planurile de acțiune preventive naționale și cele comune se actualizează la fiecare doi ani, dacă împrejurările nu necesită o actualizare mai frecventă, și reflectă versiunea actualizată a evaluării riscurilor. Consultările prevăzute între autoritățile competente potrivit articolului 4 alineatul (2) au loc înainte de adoptarea versiunii actualizate a planului.

Articolul 6

Standardul privind infrastructura

(1) Statul membru sau, în cazul în care statul membru decide astfel, autoritatea competentă se asigură că se iau măsurile necesare pentru ca, până la 3 decembrie 2014, în cazul afectării infrastructurii unice principale de gaze, capacitatea infrastructurii rămase, determinată în conformitate cu formula N-1 prevăzută la punctul 2 din anexa I, să aibă capacitatea, fără a aduce atingere alineatului (2) din prezentul articol, de a satisface cantitatea totală de gaze a zonei calculate necesară pentru o zi de cerere de gaze excepțional de mare constatată statistic o dată la 20 de ani. Aceste măsuri nu aduc atingere, dacă se dovedește oportun și necesar, responsabilității operatorilor de sisteme de a face investițiile corespunzătoare, nici obligațiilor operatorilor de sisteme de transport prevăzute în Directiva 2009/73/CE și în Regulamentul (CE) nr. 715/2009.

(2) Obligația de a se asigura că infrastructura rămasă are capacitatea de a satisface cererea totală de gaze, menționată la alineatul (1), este considerată ca fiind respectată și în cazul în care autoritatea competentă demonstrează în planul de acțiune preventiv că o întrerupere a aprovizionării poate fi compensată în mod suficient și în timp util prin măsuri adecvate bazate pe cererea de pe piață. În acest scop, se utilizează formula prevăzută la punctul 4 din anexa I.

(3) Dacă este cazul, în conformitate cu evaluarea riscurilor menționată la articolul 9, autoritățile competente în cauză pot decide îndeplinirea obligațiilor prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol la nivel regional, și nu la nivel național. În această situație, se întocmesc planuri de acțiune preventive comune, în conformitate cu articolul 4 alineatul (3). Se aplică punctul 5 din anexa I.

(4) După consultarea întreprinderilor relevante din sectorul gazelor naturale, fiecare autoritate competentă raportează fără întârziere Comisiei orice nerespectare a obligațiilor prevăzute la alineatul (1) și informează Comisia în legătură cu motivele acestei nerespectări.

(5) Operatorii de sisteme de transport asigură capacitatea bidirecțională permanentă în toate interconectările transfrontaliere între statele membre cât mai curând posibil și cel târziu până la 3 decembrie 2013, cu excepția:

(a) conductelor de legătură/racordurilor către perimetrele/facilitățile de producție, instalațiile GNL și către rețele de distribuție; sau

(b) cazurilor în care s-a acordat o derogare în conformitate cu articolul 7.

Până la 3 decembrie 2013, operatorii de sisteme de transport adaptează funcționarea sistemelor de transport parțial sau în totalitate pentru a permite fluxurile fizice bidirecționale de gaze prin interconectările transfrontaliere.

(6) În cazul în care capacitatea bidirecțională există deja sau este în construcție pentru o interconectare transfrontalieră anume, obligația menționată la alineatul (5) primul paragraf se consideră ca fiind îndeplinită pentru interconectarea respectivă, cu excepția cazului în care unul sau mai multe state membre solicită o dezvoltare a capacității din motive de securitate a aprovizionării. În cazul în care se face o asemenea solicitare de dezvoltare, se aplică procedura prevăzută la articolul 7.

(7) Statul membru sau, în cazul în care statul membru decide astfel, autoritatea competentă se asigură că într-o primă etapă piața este sondată întotdeauna într-un mod transparent, detaliat și nediscriminatoriu pentru a evalua dacă investiția în infrastructură necesară pentru a îndeplini obligațiile prevăzute la alineatele (1) și (5) este solicitată de piață.

(8) Autoritățile naționale de reglementare iau în considerare costurile angajate în mod eficient în vederea respectării obligației prevăzute la alineatul (1) și costurile asigurării unei capacități bidirecționale fizice permanente, astfel încât să fie acordate stimulentele adecvate la stabilirea sau aprobarea, în mod transparent și detaliat, a tarifelor sau a metodologiilor acestora în conformitate cu articolul 41 alineatul (8) din Directiva 2009/73/CE și cu articolul 13 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009. În cazul în care o investiție pentru asigurarea capacității bidirecționale nu este cerută de piață și în care investiția în cauză generează costuri în mai multe state membre sau într-un singur stat membru în beneficiul unuia sau mai multor alte state membre, autoritățile naționale de reglementare ale tuturor statelor implicate decid împreună modalitatea de alocare a costurilor înainte de a se lua orice decizie privind investițiile. La alocarea costurilor se ține cont în special de proporția beneficiilor cu care investițiile în infrastructură contribuie la creșterea securității aprovizionării în statele membre vizate. Se aplică articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 713/2009.

(9) Autoritatea competentă se asigură că orice infrastructură nouă de transport contribuie la securitatea aprovizionării prin dezvoltarea unei rețele bine conectate, inclusiv, dacă este cazul, prin intermediul unui număr suficient de puncte de intrare și de ieșire transfrontaliere, în funcție de cererea pieței și de riscurile identificate. Autoritatea competentă evaluează, dacă este cazul, în evaluarea riscurilor, dacă există congestii interne și dacă capacitatea națională de intrare și infrastructura națională, în special rețelele de transport, au capacitatea de a adapta fluxurile de gaze la nivel național în cazul unui scenariu care implică afectarea infrastructurii unice principale de gaze, identificate în evaluarea riscurilor.

(10) Prin derogare, Luxemburg, Slovenia și Suedia nu au obligația, dar depun eforturi pentru a îndeplini obligația prevăzută la alineatul (1) din prezentul articol, garantând totodată aprovizionarea cu gaze pentru consumatorii protejați în conformitate cu articolul 8. Derogarea se aplică atât timp cât:

- (a) Luxemburg are cel puțin două interconectări cu alte state membre, cel puțin două surse de aprovizionare și nu are instalații de stocare a gazelor sau o instalație GNL pe teritoriul său;
- (b) Slovenia are cel puțin două interconectări cu alte state membre, cel puțin două surse de aprovizionare și nu are instalații de stocare a gazelor sau o instalație GNL pe teritoriul său;
- (c) Suedia nu are tranzit de gaze către alte state membre pe teritoriul său, are un consum anual brut de gaze mai mic de 2 Mtep și gazele reprezintă mai puțin de 5 % din consumul total de energie primară.

Cele trei state membre menționate asigură într-un mod transparent, detaliat și nediscriminatoriu testarea periodică a pieței în legătură cu investițiile în infrastructură și dau publicității rezultatele testelor respective.

Statele membre menționate la primul paragraf informează Comisia în legătură cu orice schimbare a condițiilor stabilite la paragraful respectiv. Derogarea prevăzută la primul paragraf nu se mai aplică în cazul în care cel puțin una dintre condițiile respective nu mai este îndeplinită.

Până la 3 decembrie 2018, fiecare dintre statele membre menționate la primul paragraf transmit un raport Comisiei în care descriu situația în raport cu condițiile stabilite la primul paragraf și perspectivele privind respectarea obligației de la alineatul (1), luând în considerare impactul economic al îndeplinirii standardului privind infrastructura, rezultatele testării pieței de gaz și dezvoltarea pieței de gaze și proiectele de infrastructură din sectorul gazelor din regiune. Pe baza raportului și în cazul în care sunt îndeplinite în continuare condițiile prevăzute la primul paragraf de la prezentul alineat, Comisia poate decide aplicarea în continuare a derogării prevăzute la primul paragraf timp de încă patru ani. În cazul unei decizii

pozitive, procedura prevăzută de prezentul paragraf se repetă după patru ani.

Articolul 7

Procedura pentru asigurarea capacității bidirecționale sau pentru a solicita o derogare

(1) Pentru fiecare interconectare transfrontalieră între state membre, cu excepția celor exceptate în temeiul articolului 6 alineatul (5) litera (a) și exceptând cazul în care capacitatea bidirecțională există deja sau este în construcție și nu a fost solicitată nicio dezvoltare din partea unuia sau mai multor state membre din motive de securitate a aprovizionării, operatorii de sisteme de transport prezintă, până la 3 martie 2012, statelor membre sau, în cazul în care statele membre dispun astfel, autorităților competente sau autorităților de reglementare (denumite în prezentul articol „autoritățile implicate”), după consultarea tuturor celorlalți operatori de sisteme de transport interesați:

- (a) o propunere de capacitate bidirecțională referitoare la direcție inversată („capacitate de fluxuri inversate”); sau
- (b) o cerere de derogare de la obligația de a asigura capacitate bidirecțională.

(2) Propunerea privind capacitatea de fluxuri inversate sau cererea de derogare menționate la alineatul (1) are la bază o evaluare a cererii pieței, a cererii și ofertei, a fezabilității din punct de vedere tehnic, a costurilor capacității de fluxuri inversate, inclusiv consolidarea ulterioară a sistemului de transport și a beneficiilor pentru securitatea aprovizionării, luând, de asemenea, în considerare, dacă este cazul, posibila contribuție a capacității de fluxuri inversate la îndeplinirea, împreună cu alte măsuri posibile, a standardului privind infrastructura prevăzută la articolul 6 în cazul statelor membre care beneficiază de capacitatea de fluxuri inversate.

(3) Autoritatea implicată care primește propunerea sau cererea de derogare notifică de îndată autoritatea implicată a celuilalt stat membru care, în conformitate cu evaluarea riscurilor, ar putea beneficia de pe urma capacității de fluxuri inversate și notifică Comisia în legătură cu propunerea sau cererea de derogare. Autoritatea în cauză dă respectivelor autorități implicate și Comisiei posibilitatea de a emite un aviz în termen de patru luni de la primirea notificării.

(4) În termen de două luni de la expirarea termenului menționat la alineatul (3), autoritatea implicată, pe baza criteriilor menționate la alineatul (2) și a evaluării riscurilor efectuate în conformitate cu articolul 9 și ținând seama cu strictețe de avizele primite în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol și ținând seama de aspecte care nu sunt strict economice, precum securitatea aprovizionării cu gaze și contribuția la piața internă a gazelor:

- (a) acordă o derogare în cazul în care capacitatea de fluxuri inversate nu ar mări în mod semnificativ securitatea aprovizionării a niciunui stat membru ori a niciunei regiuni sau în cazul în care costurile investiției ar depăși cu mult beneficiile estimate pentru securitatea aprovizionării; sau
- (b) acceptă propunerea privind capacitatea de fluxuri inversate; sau
- (c) solicită operatorului de sistem de transport să își modifice propunerea.

Autoritatea implicată notifică de îndată Comisiei decizia, împreună cu toate datele relevante care atestă motivele care stau la baza deciziei, inclusiv avizele primite în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol. Autoritățile implicate depun eforturi pentru a se asigura că deciziile reciproc dependente care privesc aceeași interconectare sau conducte interconectate nu vin în contradicție una cu cealaltă.

(5) În termen de două luni de la primirea notificării respective și în cazul în care există discrepanțe între decizia autorității implicate și avizele celorlalte autorități implicate, Comisia poate solicita autorității implicate să își modifice propunerea. Termenul respectiv poate fi prelungit cu încă o lună, în cazul în care Comisia solicită informații suplimentare. Orice propunere a Comisiei prin care se cere modificarea deciziei autorității implicate se face pe baza elementelor și criteriilor prevăzute la alineatul (2) și la alineatul (4) litera (a), luând în considerare motivele care au determinat decizia autorității implicate. Autoritatea implicată se conformează solicitării și își modifică decizia în termen de patru săptămâni. În cazul în care Comisia nu a acționat în termenul respectiv de două luni, se consideră că nu are obiecții față de decizia autorităților implicate.

(6) În cazul în care în urma evaluării riscurilor efectuate în conformitate cu articolul 9 rezultă că este necesară o capacitate suplimentară de fluxuri inversate, procedura prevăzută la alineatele (1)-(5) din prezentul articol se repetă la solicitarea unui operator de sistem de transport, a unei autorități implicate sau a Comisiei.

(7) Autoritatea implicată și Comisia păstrează confidențialitatea informațiilor sensibile din punct de vedere comercial.

Articolul 8

Standardul de aprovizionare

(1) Autoritatea competentă solicită anumitor întreprinderi din sectorul gazelor pe care le identifică să ia măsurile care

vizează asigurarea aprovizionării cu gaze a consumatorilor protejați din statul membru în următoarele cazuri:

- (a) temperaturi extreme pentru o perioadă de vârf de șapte zile, constatate statistic o dată la 20 de ani;
- (b) orice perioadă de cel puțin 30 de zile în care cererea de gaze este excepțional de mare constatate statistic o dată la 20 de ani; și
- (c) o perioadă de cel puțin 30 de zile în cazul afectării infrastructurii unice principale de gaze în condiții de iarnă normale.

Autoritatea competentă identifică întreprinderile din sectorul gazelor naturale menționate la primul paragraf până la 3 iunie 2012.

(2) Orice standard privind suplimentarea ofertei pe o perioadă mai mare de 30 de zile în cazul perioadelor menționate la alineatul (1) literele (b) și (c) sau orice obligație suplimentară impusă din motive de securitate a aprovizionării cu gaze bazată pe evaluarea riscurilor menționată la articolul 9 se reflectă în planul de acțiune preventiv și:

- (a) respectă articolul 3 alineatul (6);
- (b) nu denaturează în mod nejustificat concurența sau buna funcționare a pieței interne a gazelor;
- (c) nu are un efect negativ asupra capacității altui stat membru de a asigura aprovizionarea consumatorilor protejați în conformitate cu prezentul articol într-o situație de urgență la nivel național, regional sau la nivelul Uniunii; și
- (d) respectă criteriile specificate la articolul 11 alineatul (5) într-o situație de urgență la nivel regional sau la nivelul Uniunii.

În spiritul solidarității, autoritatea competentă identifică în planul de acțiune preventiv și în planul de urgență modalitatea de reducere temporară a oricărui standard privind suplimentarea ofertei sau a oricărei obligații suplimentare impusă întreprinderilor din sectorul gazelor naturale într-o situație de urgență la nivel regional sau la nivelul Uniunii.

(3) Ulterior perioadelor stabilite de autoritatea competentă în conformitate cu alineatele (1) și (2) sau în condiții mai dificile decât cele prevăzute la alineatul (1), autoritatea competentă și întreprinderile din sectorul gazelor naturale depun eforturi pentru a menține, cât de mult posibil, aprovizionarea cu gaze, în special pentru consumatorii protejați.

(4) Obligațiile impuse întreprinderilor din sectorul gazelor pentru respectarea standardelor de aprovizionare prevăzute la prezentul articol sunt nediscriminatorii și nu impun sarcini nejustificate întreprinderilor în cauză.

(5) Întreprinderile din sectorul gazelor naturale pot îndeplini obligațiile care le revin la nivel regional sau la nivelul Uniunii, după caz. Autoritatea competentă nu impune respectarea standardelor stabilite în prezentul articol pe baza unor infrastructuri localizate în exclusivitate pe teritoriul său.

(6) Autoritatea competentă se asigură că stabilirea condițiilor de aprovizionare a consumatorilor protejați nu aduce niciun prejudiciu bunei funcționări a pieței interne a gazelor și că prețul acestei aprovizionări respectă valoarea de piață a gazelor furnizate.

Articolul 9

Evaluarea riscurilor

(1) Până la 3 decembrie 2011, fiecare autoritate competentă evaluează pe deplin, pe baza următoarelor elemente comune, riscurile la care este expusă securitatea aprovizionării cu gaze în statul său membru, prin:

(a) utilizarea standardelor menționate la articolele 6 și 8, prezentând calcularea formulei N-1, ipotezele utilizate, inclusiv calcularea formulei N-1 la nivel regional și datele necesare pentru acest calcul;

(b) luarea în considerare a tuturor circumstanțelor naționale și regionale relevante, îndeosebi mărimea pieței, configurația rețelei, fluxurilor reale, inclusiv fluxurile de ieșire ale statului membru în cauză, posibilitatea fluxurilor fizice în ambele direcții, inclusiv potențiala necesitate de adaptare ulterioară a sistemului de transport, prezența capacităților de producție și de stocare și rolul gazului în structura surselor de energie, îndeosebi în raport cu termoficarea și producerea de energie electrică și pentru funcționarea consumatorilor industriali, precum și considerente legate de siguranță și de calitatea gazelor;

(c) luarea în calcul a mai multor scenarii de cerere de gaze excepțional de mare și de întrerupere a aprovizionării, cum ar fi afectarea infrastructurilor principale de transport, a depozitelor sau a terminalelor GNL și întreruperile aprovizionării de către furnizori din țări terțe, luând în calcul experiențele anterioare, probabilitatea, sezonul, frecvența și durata survenirii lor, precum și, dacă este cazul, riscurile geopolitice și evaluarea consecințelor probabile ale acestor scenarii;

(d) identificarea interacțiunii și a corelării riscurilor cu alte state membre, inclusiv, de exemplu, cele privitoare la interconectări, aprovizionarea transfrontalieră, accesul transfron-

talier la depozitele de înmagazinare și capacitatea bidirecțională;

(e) luarea în calcul a capacității maxime de interconectare a fiecărui punct de intrare și de ieșire de la frontieră.

(2) În cazul în care se aplică articolul 4 alineatul (3), autoritățile competente vizate fac o evaluare comună a riscurilor la nivel regional.

(3) Întreprinderile din sectorul gazelor naturale, consumatorii industriali de gaze, organizațiile relevante reprezentând interesele consumatorilor casnici și industriali de gaze, precum și statele membre și autoritatea națională de reglementare, în cazul în care aceasta este diferită de autoritatea competentă, cooperează cu autoritatea competentă și furnizează la cerere toate informațiile necesare pentru evaluarea riscurilor.

(4) Evaluarea riscurilor se actualizează prima oară în termen de 18 luni de la adoptarea planului de acțiune preventiv și a planului de urgență menționate la articolul 4 și, ulterior, la fiecare doi ani, anterior datei de 30 septembrie a anului în cauză, exceptând cazul când situația impune o frecvență mai mare de actualizare. Evaluarea riscurilor ține cont de progresele înregistrate în derularea investițiilor necesare pentru a îndeplini standardul privind infrastructura definit la articolul 6 și de dificultățile specifice fiecărei țări întâmpinate cu ocazia implementării de soluții alternative noi.

(5) Evaluarea riscurilor, inclusiv versiunile actualizate, sunt puse la dispoziția Comisiei fără întârziere.

Articolul 10

Planul de urgență și nivelurile de criză

(1) Planurile de urgență naționale sau comune:

(a) se elaborează ținând cont de nivelurile de criză stabilite la alineatul (3);

(b) definesc rolul și responsabilitățile întreprinderilor din sectorul gazelor naturale și ale consumatorilor industriali, inclusiv cele ale producătorilor de energie electrică relevanți, ținând seama de diferențele în ceea ce privește măsura în care aceștia sunt afectați în cazul întreruperii aprovizionării cu gaze, precum și interacțiunea acestora cu autoritățile competente și, acolo unde este cazul, cu autoritățile naționale de reglementare pentru fiecare dintre nivelurile de criză definite la alineatul (3);

(c) definesc rolul și responsabilitățile autorităților competente și ale celorlalte organisme cărora li s-au delegat sarcini în conformitate cu articolul 2 alineatul (2) pentru fiecare dintre nivelurile de criză definite la alineatul (3) din prezentul articol;

- (d) asigură faptul că întreprinderile din sectorul gazelor și consumatorii industriali de gaze au suficient timp să reacționeze în situația fiecărui nivel de criză;
- (e) identifică, dacă este cazul, măsurile și acțiunile necesare pentru a atenua impactul potențial al unei întreruperi în aprovizionarea cu gaze asupra instalațiilor de termoficare și asupra furnizării de energie electrică produsă pe bază de gaze;
- (f) stabilește procedurile și măsurile detaliate care trebuie urmate pentru fiecare nivel de criză, inclusiv planurile corespunzătoare pentru schimburile de informații;
- (g) desemnează un manager sau o echipă de criză și definește rolul acestora;
- (h) identifică contribuția măsurilor bazate pe mecanismele pieței, în special cele enumerate în anexa II, pentru gestionarea situației în cazul nivelului de alertă și pentru ameliorarea situației în cazul nivelului de urgență;
- (i) identifică contribuția măsurilor care nu au la bază mecanismele pieței, planificate sau care urmează a fi implementate în cazul nivelului de urgență, în special cele enumerate în anexa III, evaluează gradul în care utilizarea măsurilor care nu au la bază mecanismele pieței este necesară pentru a face față crizei, identifică efectele acestora și definește procedurile pentru implementarea lor, ținând cont de faptul că măsurile care nu se bazează pe piață se utilizează numai atunci când măsurile bazate pe mecanismele pieței nu mai pot asigura ele însele aprovizionarea consumatorilor, mai cu seamă a celor protejați;
- (j) descrie mecanismele utilizate pentru cooperarea cu alte state membre pentru fiecare nivel de criză;
- (k) detaliază obligațiile de raportare impuse întreprinderilor din sectorul gazelor naturale în cazul nivelurilor de alertă și de urgență;
- (l) întocmește o listă cu acțiuni predefinite pentru punerea la dispoziție a gazelor în cazul unei situații de urgență, inclusiv contractele comerciale dintre părțile implicate în aceste acțiuni și mecanismele de compensare pentru întreprinderile din sectorul gazelor naturale, dacă este cazul, luând în considerare cu seriozitate confidențialitatea datelor sensibile. Astfel de acțiuni presupun, de exemplu, acorduri transfrontaliere între statele membre și/sau întreprinderile din sectorul gazelor naturale.
- (2) Planurile de urgență naționale și cele comune se actualizează la fiecare doi ani, dacă împrejurările nu impun o actualizare mai frecventă, reflectând versiunea actualizată a evaluării riscurilor. Consultările prevăzute între autoritățile competente potrivit articolului 4 alineatul (2) au loc înainte de adoptarea versiunii actualizate a planului.
- (3) Cele trei niveluri de criză principale sunt următoarele:
- (a) nivelul de alertă timpurie (alertă timpurie): în cazul în care există informații concrete, sigure și fiabile, conform cărora ar putea avea loc un eveniment care ar deteriora în mod semnificativ livrările și care ar putea conduce la nivelul de alertă sau de urgență în cazul producerii sale; nivelul de alertă timpurie poate fi activat printr-un mecanism de alertă timpurie;
- (b) nivelul de alertă (alertă): în cazul unei întreruperi a aprovizionării sau al unei cereri de gaze excepțional de mari care afectează în mod semnificativ situația livrărilor, dar piața este încă în măsura să gestioneze întreruperea sau cererea respectivă fără a fi nevoie să se recurgă la măsuri care nu se bazează pe piață;
- (c) nivelul de urgență (urgență): în cazul unei cereri excepțional de mari sau al unei întreruperi semnificative a furnizării sau al unei afectări semnificative a situației livrărilor și în cazul în care toate măsurile bazate pe mecanismele pieței au fost implementate, dar oferta de gaze este insuficientă pentru a satisface cererea rămasă neacoperită, astfel încât este nevoie să se introducă în plus măsuri nebazate pe piață în scopul de a garanta aprovizionarea cu gaze în special pentru consumatorii protejați, în conformitate cu articolul 8.
- (4) Planurile de urgență naționale și cele comune garantează că accesul transfrontalier la infrastructură în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 715/2009 se menține, atât cât este posibil din punct de vedere tehnic și în condiții de siguranță, în caz de urgență. Planurile respectă articolul 3 alineatul (6) din prezentul regulament și nu introduc nicio măsură nejustificată de restricționare a fluxului de gaze între țări.
- (5) În cazul în care declară vreunul dintre nivelurile de criză menționate la alineatul (3), autoritatea competentă informează imediat Comisia și pune la dispoziția acesteia toate informațiile necesare, în special informațiile cu privire la acțiunile pe care intenționează să le întreprindă. În cazul unei urgențe care ar putea genera o cerere de asistență din partea Uniunii și a statelor sale membre, autoritatea competentă a statului membru în cauză informează fără întârziere Centrul de monitorizare și informare în materie de protecție civilă al Comisiei.
- (6) În cazul în care declară o situație de urgență, autoritatea competentă aplică acțiunile predefinite indicate în planul său de urgență și informează imediat Comisia, în special cu privire la acțiunile pe care intenționează să le întreprindă în conformitate cu alineatul (1). În situații excepționale justificate în mod corespunzător, autoritatea competentă poate lua măsuri care se abat de la planul de urgență. Autoritatea competentă informează imediat Comisia în legătură cu astfel de măsuri și prezintă justificări corespunzătoare.

(7) Statele membre și, în special, autoritățile competente garantează că:

- (a) nu se introduce niciodată vreo măsură de restricționare a fluxului de gaze din piața internă;
- (b) nu se introduce nicio măsură care poate pune în pericol în mod grav situația aprovizionării cu gaze în alt stat membru; și
- (c) accesul transfrontalier la infrastructură în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 715/2009 se menține atât cât este posibil din punct de vedere tehnic și în condiții de siguranță, în conformitate cu planul de urgență.

(8) Comisia verifică, cât mai curând posibil, dar în orice caz în termen de cinci zile de la primirea informației din partea autorității competente menționate la alineatul (5), dacă declararea situației de urgență este justificată în conformitate cu alineatul (3) litera (c) și dacă măsurile adoptate urmează cât se poate de strict acțiunile enumerate în planul de urgență, dacă aceste măsuri nu impun o povară inutilă pentru întreprinderile din sectorul gazelor naturale și dacă sunt în conformitate cu alineatul (7). Comisia poate, la cererea unei autorități competente, a întreprinderilor din sectorul gazelor naturale sau din proprie inițiativă, să solicite autorității competente modificarea măsurilor, în cazul în care acestea contravin condițiilor prevăzute la alineatul (7) și la prima teză din prezentul alineat. De asemenea, Comisia poate solicita autorității competente să anuleze declararea situației de urgență, în cazul în care aceasta consideră că respectiva declarație nu se (mai) justifică în conformitate cu alineatul (3) litera (c).

În termen de trei zile de la notificarea solicitării Comisiei, autoritatea competentă modifică măsurile și informează Comisia în acest sens sau prezintă acesteia motivele pentru care nu este de acord cu solicitarea. În acest caz, Comisia poate, în termen de trei zile, să își modifice sau retragă solicitarea, în vederea examinării chestiunii, ori să convoace autoritatea competentă sau, dacă este cazul, autoritățile competente vizate și, dacă Comisia consideră necesar, Grupul de coordonare pentru gaz. Comisia își expune în detaliu motivele pentru care solicită orice modificare a măsurilor. Autoritatea competentă ține seama pe deplin de poziția Comisiei. În cazul în care decizia finală a autorității competente diferă de avizul Comisiei, autoritatea competentă prezintă motivele pe care se întemeiază decizia respectivă.

Articolul 11

Răspunsuri în cazul situației de urgență la nivel regional și la nivelul Uniunii

(1) La cererea unei autorități competente care a declarat o situație de urgență, după verificarea prevăzută la articolul 10

alineatul (8), Comisia poate declara o urgență la nivel regional sau la nivelul Uniunii pentru o regiune geografică afectată. La cererea a cel puțin două autorități competente care au declarat o situație de urgență în urma verificării efectuate în conformitate cu articolul 10 alineatul (8) și în cazul în care există o legătură între cauzele acestor situații de urgență, Comisia declară, după caz, o situație de urgență la nivelul Uniunii sau la nivel regional. În toate cazurile, Comisia, cu ajutorul mijloacelor de comunicare celor mai adecvate situației, strânge opinii și ține cont de toate informațiile relevante furnizate de celelalte autorități competente. În cazul în care estimează că au fost depășite cauzele declarării stării de urgență la nivelul Uniunii sau la nivel regional, Comisia declară încetarea situației de urgență la nivelul Uniunii sau la nivel regional. În toate cazurile, Comisia își motivează decizia și informează Consiliul în legătură cu aceasta.

(2) Comisia convoacă Grupul de coordonare pentru gaz imediat după declararea unei situații de urgență la nivelul Uniunii sau la nivel regional. În timpul unei situații de urgență la nivelul Uniunii sau la nivel regional, la cererea a cel puțin trei state membre, Comisia poate restricționa participarea reprezentanților statelor membre și ai autorității competente la Grupul de coordonare pentru gaz, pe întreaga durată a unei reuniuni sau a unei părți a acesteia.

(3) Într-o situație de urgență la nivelul Uniunii sau la nivel regional, potrivit prevederilor alineatului (1), Comisia coordonează acțiunile autorităților competente, ținând seama pe deplin de informațiile relevante și de rezultatele consultării Grupului de coordonare pentru gaz. În special, Comisia:

- (a) asigură schimbul de informații;
- (b) asigură coerența și eficacitatea acțiunilor de la nivelul statelor membre și de la nivel regional față de cele de la nivelul Uniunii;
- (c) coordonează acțiunile referitoare la țările terțe.

(4) Comisia poate convoca un grup de gestionare a crizei compus din manageri de criză, potrivit articolului 10 alineatul (1) litera (g), din statele membre vizate de situația de urgență. Comisia, în consens cu managerii de criză, poate invita să participe alte părți interesate. Comisia se asigură că Grupul de coordonare pentru gaz este informat cu regularitate cu privire la activitățile desfășurate de grupul de gestionare a crizei.

(5) Statele membre și, în special, autoritățile competente garantează că:

- (a) nu se introduc niciodată măsuri de restricționare a fluxului de gaze din piața internă, în special a fluxului de gaze către piețele afectate;

(b) nu se introduce nicio măsură care poate pune în pericol în mod grav situația aprovizionării cu gaze în alt stat membru; și

(c) accesul transfrontalier la infrastructură în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 715/2009 este menținut atât cât este posibil din punct de vedere tehnic și în condiții de siguranță, în conformitate cu planul de urgență.

(6) În cazul în care, la cererea unei autorități competente sau a unei întreprinderi din sectorul gazelor naturale sau din proprie inițiativă, Comisia consideră că într-o situație de urgență la nivelul Uniunii sau la nivel regional o măsură luată de un stat membru sau de o autoritate competentă sau comportamentul unei întreprinderi din sectorul gazelor naturale contravine alineatului (5), Comisia solicită statului membru sau autorității competente să își modifice măsura sau să ia măsuri în sensul asigurării conformității cu alineatul (5), motivându-și solicitarea. Se are în vedere în permanență necesitatea de a opera rețeaua de gaze în condiții de siguranță.

În termen de trei zile de la notificarea solicitării Comisiei, statul membru sau autoritatea competentă își modifică acțiunea și informează Comisia sau îi prezintă acesteia motivele pentru care nu este de acord cu solicitarea. În acest caz, Comisia poate, în termen de trei zile, să își modifice sau retragă solicitarea sau să convoace statul membru sau autoritatea competentă și, în cazul în care Comisia consideră necesar, Grupul de coordonare pentru gaz pentru a examina chestiunea. Comisia își expune în detaliu motivele pentru care solicită orice modificare a măsurilor. Statul membru sau autoritatea competentă ține seama pe deplin de poziția Comisiei. În cazul în care decizia finală a autorității competente sau a statului membru diferă de avizul Comisiei, autoritatea competentă sau statul membru prezintă motivele care stau în spatele deciziei respective.

(7) Comisia, după consultarea Grupului de coordonare pentru gaz, întocmește o listă permanentă de rezervă pentru grupul operativ de monitorizare, compus din experți din sector și din reprezentanți ai Comisiei. Misiunea de monitorizare a acestui grup operativ poate fi desfășurată în afara Uniunii atunci când este necesar, pentru a monitoriza și raporta fluxurile de gaze care intră în Uniune, în cooperare cu țările terțe furnizoare și de tranzit.

(8) Autoritatea competentă pune la dispoziția Centrului de monitorizare și informare în materie de protecție civilă informațiile privind orice nevoie de asistență. Centrul de monitorizare și informare în materie de protecție civilă al Comisiei evaluează situația globală și emite recomandări cu privire la asistența care trebuie acordată statelor membre celor mai afectate și, atunci când este cazul, țărilor terțe.

Articolul 12

Grupul de coordonare pentru gaz

(1) Se instituie un Grup de coordonare pentru gaz pentru a facilita coordonarea măsurilor privind securitatea aprovizionării cu gaze. Grupul este compus din reprezentanți ai statelor membre, în special ai autorităților competente ale acestora, precum și din reprezentanți ai agenției, ai ENTSO pentru gaz, ai organelor reprezentative ale sectorului și ai consumatorilor relevanți. Comisia, consultându-se cu statele membre, decide alcătuirea grupului, asigurând reprezentativitatea totală a acestuia. Comisia prezidează grupul. Grupul își stabilește propriul regulament de procedură.

(2) În conformitate cu prezentul regulament, Grupul de coordonare pentru gaz este consultat și asistă Comisia, în special în ceea ce privește următoarele probleme:

(a) securitatea aprovizionării cu gaze, în orice moment și în special în situații de urgență;

(b) toate informațiile relevante pentru securitatea aprovizionării cu gaze la nivel național, regional și de Uniune;

(c) cele mai bune practici și eventuale orientări pentru toate părțile implicate;

(d) nivelul securității aprovizionării, valorile de referință și metodologiile de evaluare;

(e) scenariile naționale, regionale și la nivel de Uniune și testarea nivelelor de pregătire;

(f) evaluarea planurilor de acțiune preventive și a planurilor de urgență, precum și implementarea măsurilor prevăzute de acestea;

(g) coordonarea măsurilor de gestionare a situației de urgență în interiorul Uniunii, cu țările terțe semnatare ale Tratatului de instituire a Comunității Energiei și cu alte țări terțe;

(h) asistența de care au nevoie statele membre cele mai afectate.

(3) Comisia convoacă Grupul de coordonare pentru gaz în mod regulat și comunică acestuia informațiile primite de la autoritățile competente, păstrând confidențialitatea informațiilor sensibile din punct de vedere comercial.

Articolul 13

Schimbul de informații

(1) În cazul în care statele membre au obligații de serviciu public legate de securitatea aprovizionării cu gaze, respectivele state membre fac publice aceste obligații până la 3 ianuarie 2011. Toate actualizările ulterioare sau obligațiile suplimentare de serviciu public legate de securitatea aprovizionării cu gaze sunt, de asemenea, făcute publice de îndată ce sunt adoptate de statul membru.

(2) În timpul situației de urgență, întreprinderile în cauză din sectorul gazelor naturale pun zilnic la dispoziția autorității competente în special informațiile următoare:

- (a) previziuni pentru următoarele trei zile ale cererii zilnice de gaze și ale aprovizionării zilnice cu gaze;
- (b) fluxul de gaze zilnic la toate punctele de intrare și ieșire transfrontaliere, precum și la toate punctele care racordează o instalație de producție, o instalație de depozitare sau un terminal GNL la rețea, în milioane de m³ pe zi;
- (c) perioada, exprimată în zile, pentru care se estimează că este posibilă asigurarea aprovizionării cu gaze a consumatorilor protejați.

(3) În cazul unei urgențe la nivel de Uniune sau la nivel regional, Comisia are dreptul de a solicita autorității competente să îi furnizeze fără întârziere cel puțin:

- (a) informațiile prevăzute la alineatul (2);
- (b) informațiile privind măsurile planificate care urmează a fi luate și măsurile deja implementate de autoritatea competentă pentru atenuarea situației de urgență, precum și informații privind eficacitatea acestora;
- (c) cererile referitoare la măsuri suplimentare care trebuie luate de alte autorități competente;
- (d) măsurile implementate la cererea altor autorități competente.

(4) Autoritățile competente și Comisia garantează confidențialitatea informațiilor sensibile din punct de vedere comercial.

(5) Ulterior unei situații de urgență, autoritatea competentă furnizează Comisiei, în cel mai scurt timp și în termen de șase

săptămâni de la încetarea situației de urgență, o evaluare detaliată a situației de urgență și a eficacității măsurilor implementate, inclusiv evaluarea impactului economic al situației de urgență, a impactului asupra sectorului energiei electrice și evaluarea asistenței furnizate Uniunii și statelor sale membre și/sau primite de la acestea. Aceste evaluări sunt puse la dispoziția Grupului de coordonare pentru gaz și se reflectă în actualizarea planurilor de acțiune preventive și a planurilor de urgență.

Comisia analizează evaluările autorităților competente și informează statele membre, Parlamentul European și Grupul de coordonare pentru gaz cu privire la rezultatele analizei, în formă consolidată.

(6) Pentru a permite Comisiei să evalueze situația securității aprovizionării la nivelul Uniunii:

(a) până la 3 decembrie 2011, statele membre comunică Comisiei acordurile interguvernamentale existente semnate cu țări terțe care au un impact asupra dezvoltării infrastructurilor de gaze și aprovizionării cu gaze. În cazul în care încheie cu țări terțe noi acorduri interguvernamentale care au impactul menționat, statele membre informează Comisia;

(b) până la 3 decembrie 2011, în cazul contractelor existente, precum și în ceea ce privește noi contracte sau modificarea celor existente, întreprinderile din sectorul gazelor naturale transmit autorităților competente în cauză următoarele detalii ale contractelor cu o durată mai mare de un an încheiate cu furnizori din țări terțe:

- (i) durata contractului;
- (ii) volumele totale contractate pe bază anuală și volumul mediu lunar;
- (iii) în cazul unei situații de alertă sau de urgență, volumele zilnice maxime contractate;
- (iv) punctele de livrare contractate.

Autoritatea competentă notifică aceste informații în formă consolidată Comisiei. În cazul încheierii unor contracte noi sau al unor modificări ale contractelor existente, toate informațiile sunt transmise din nou în formă consolidată în mod regulat. Autoritatea competentă și Comisia garantează confidențialitatea acestor informații.

*Articolul 14***Monitorizarea de către Comisie**

Comisia monitorizează permanent și întocmește rapoarte referitoare la măsurile legate de securitatea aprovizionării cu gaze, în special prin intermediul unei evaluări anuale a rapoartelor menționate la articolul 5 din Directiva 2009/73/CE, a informațiilor legate de punerea în aplicare a articolului 11 și a articolului 52 alineatul (1) din directiva respectivă, precum și, de îndată ce acestea sunt disponibile, a informațiilor furnizate în cadrul evaluării riscurilor și al planurilor de acțiune preventive și a celor de urgență care urmează a fi stabilite în conformitate cu prezentul regulament.

Până la 3 decembrie 2014, Comisia, pe baza raportului menționat la articolul 4 alineatul (6) și după consultarea Grupului de coordonare pentru gaz:

- (a) formulează concluzii cu privire la mijloacele posibile de ameliorare a securității aprovizionării la nivelul Uniunii, evaluează fezabilitatea efectuării unor evaluări ale riscurilor și a stabilirii planurilor de acțiune preventive și a planurilor de urgență la nivelul Uniunii și prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la punerea în aplicare a prezentului regulament, care să conțină, printre altele, informații referitoare la progresele realizate în domeniul interconectivității piețelor; și
- (b) prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la consistența planurilor de acțiune preventive și a planurilor de urgență ale statelor membre, precum și la contribuția acestora la solidaritate și la stadiul de pregătire din perspectiva Uniunii.

Raportul include, dacă este cazul, recomandări pentru ameliorarea prezentului regulament.

*Articolul 15***Abrogare**

Fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre în ceea ce privește termenele pentru transpunerea și aplicarea Directivei 2004/67/CE, directiva respectivă se abrogă de la 2 decembrie 2010, cu excepția articolului 4 alineatele (1) și (2) din directiva respectivă, care se aplică până la data la care statul membru în cauză definește consumatorii protejați în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) din prezentul regulament și identifică

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 20 octombrie 2010.

Pentru Parlamentul European
Președintele
J. BUZEK

Pentru Consiliu
Președintele
O. CHASTEL

întreprinderile din domeniul gazelor naturale în conformitate cu articolul 8 alineatul (1) din prezentul regulament.

Fără a aduce atingere primului paragraf din prezentul articol, articolul 4 alineatele (1) și (2) din Directiva 2004/67/CE nu se aplică după 3 iunie 2012.

*Articolul 16***Derogare**

Prezentul regulament nu se aplică Maltei și Ciprului atât timp cât pe teritoriile acestora nu se furnizează gaze. În ceea ce privește Malta și Cipru, termenele prevăzute la articolul 2 al doilea paragraf punctul 1, precum și la articolul 3 alineatul (2), articolul 4 alineatele (2) și (5), articolul 6 alineatele (1) și (5), articolul 8 alineatul (1), articolul 9 alineatul (1) și la articolul 13 alineatul (6) literele (a) și (b) se aplică după cum urmează:

- (a) termenul de la articolul 2 al doilea paragraf punctul 1, articolul 3 alineatul (2), articolul 9 alineatul (1) și de la articolul 13 alineatul (6) literele (a) și (b) este 12 luni;
 - (b) termenul de la articolul 4 alineatul (2) și de la articolul 8 alineatul (1) este 18 luni;
 - (c) termenul de la articolul 4 alineatul (5) este 24 de luni;
 - (d) termenul de la articolul 6 alineatul (5) este 36 de luni;
 - (e) termenul de la articolul 6 alineatul (1) este 48 de luni,
- de la data primei livrări de gaz pe teritoriile acestor state.

*Articolul 17***Intrare în vigoare**

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 6 alineatul (8), articolul 10 alineatul (4) prima teză, articolul 10 alineatul (7) litera (c) și articolul 11 alineatul (5) litera (c) se aplică de la 3 martie 2011.

ANEXA I

CALCULAREA FORMULEI N-1

1. Definiția formulei N-1

Formula N-1 descrie capacitatea tehnică a infrastructurilor de gaze de a satisface cererea totală de gaze a zonei luate în calcul în cazul afectării infrastructurii unice principale de gaze pe parcursul unei zile cu cerere excepțional de mare, constatată statistic o dată la 20 de ani.

Infrastructura de gaze include rețeaua de transport al gazelor, inclusiv interconectările, precum și instalațiile de producție, instalațiile GNL și de depozitare conectate la zona luată în calcul.

Capacitatea tehnică ⁽¹⁾ a tuturor celorlalte infrastructuri de gaze disponibile în cazul afectării infrastructurii unice principale de gaze trebuie să fie cel puțin egală cu suma cererii zilnice totale de gaze pentru zona luată în calcul, pe parcursul unei zile cu cerere de gaze excepțional de mare, constatată statistic o dată la 20 de ani.

Rezultatul formulei N-1, astfel cum este calculat mai jos, trebuie să fie cel puțin egal cu 100 %.

2. Metoda de calcul a formulei N-1

$$N - 1[\%] = \frac{EP_m + P_m + S_m + LNG_m - I_m}{D_{max}} \times 100, N - 1 \geq 100 \%$$

3. Definiții ale parametrilor formulei N-1:

„Zonă luată în calcul” înseamnă regiunea geografică pentru care se calculează formula N-1, astfel cum este stabilită de autoritatea competentă.

Definiție privind cererea

„D_{max}” înseamnă cererea zilnică totală de gaze (în milioane de m³ pe zi) din zona luată în calcul pe parcursul unei zile cu cerere excepțional de mare, constatată statistic o dată la 20 de ani.

Definiții privind oferta

„EP_m” : capacitatea tehnică a punctelor de intrare (în milioane de m³ pe zi), altele decât cele aferente instalațiilor de producție, instalațiilor GNL și de depozitare, simbolizate prin P_m, S_m și LNG_m, înseamnă suma capacităților tehnice ale tuturor punctelor de intrare de la frontieră capabile să aprovizioneze cu gaz zona luată în calcul;

„P_m” : capacitatea tehnică maximă de producție (în milioane de m³ pe zi) înseamnă suma capacităților zilnice maxime de producție ale tuturor instalațiilor de producție a gazelor, capabile să aprovizioneze cu gaz zona luată în calcul;

„S_m” : capacitatea tehnică maximă de extracție (în milioane de m³ pe zi) înseamnă suma capacităților tehnice zilnice maxime de extracție din toate instalațiile de depozitare, care pot fi furnizate la punctele de intrare din zona luată în calcul, ținând seama de caracteristicile fizice ale fiecăreia;

„LNG_m” : capacitatea tehnică maximă a instalațiilor GNL (în milioane de m³ pe zi) înseamnă suma capacităților tehnice zilnice maxime de extracție din toate instalațiile GNL din zona luată în calcul, luând în considerare elemente critice precum descărcarea, serviciile auxiliare, depozitarea temporară și regazeificarea GNL, precum și capacitatea tehnică de extracție;

„I_m” : înseamnă capacitatea tehnică a infrastructurii unice principale de gaze (în milioane de m³ pe zi), cu cea mai mare capacitate de aprovizionare a zonei luate în calcul. În cazul în care mai multe infrastructuri de gaze sunt conectate la aceeași infrastructură de gaze din amonte sau din aval și nu pot fi operate separat, acestea sunt considerate o singură infrastructură de gaze.

⁽¹⁾ În conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 18 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009, „capacitate tehnică” înseamnă capacitatea fermă maximă pe care o poate oferi operatorul de rețele de transport utilizatorilor rețelei, luând în considerare integritatea sistemului și cerințele de exploatare a rețelei de transport.

4. Calcularea formulei N-1 prin luarea în considerare a măsurilor legate de cerere

$$N - 1[\%] = \frac{EP_m + P_m + S_m + LNG_m - I_m}{D_{max} - D_{eff}} \times 100, N - 1 \geq 100 \%$$

Definiție privind cererea

„D_{eff}” înseamnă partea (în milioane de m³ pe zi) din D_{max} care, în cazul unei întreruperi a aprovizionării, poate fi acoperită într-o măsură suficientă și în timp util prin măsuri de piață legate de cerere, în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) litera (b) și articolul 6 alineatul (2).

5. Calcularea formulei N-1 la nivel regional

Zona luată în calcul menționată la punctul 3 se extinde la nivelul regional corespunzător, dacă este cazul, astfel cum se stabilește de către autoritățile competente din statele membre în cauză. Atunci când se calculează formula N-1 la nivel regional, se folosește infrastructura unică principală de gaze de interes comun. Infrastructura unică principală de gaze de interes comun pentru o regiune este infrastructura de gaze cu capacitatea cea mai mare din regiune care contribuie direct sau indirect la aprovizionarea cu gaze a statelor membre din regiunea respectivă și se definește în planul de acțiune preventiv comun.

Calcularea formulei N-1 la nivel regional poate înlocui calcularea formulei N-1 la nivel național numai în cazul în care infrastructura unică principală gaze de interes comun are o importanță majoră pentru aprovizionarea cu gaze a tuturor statelor membre în cauză în conformitate cu evaluarea comună a riscurilor.

ANEXA II

LISTA MĂSURILOR BAZATE PE MECANISMELE PIEȚEI VIZÂND SECURITATEA APROVIZIONĂRII CU GAZE

În cadrul elaborării planurilor de acțiune preventive și a planurilor de urgență, autoritatea competentă ia în considerare lista indicativă și neexhaustivă de măsuri prevăzută în prezenta anexă. La elaborarea planurilor de acțiune preventive și a planurilor de urgență, autoritatea competentă ia în considerare în mod corespunzător impactul asupra mediului al măsurilor propuse și acordă prioritate, cât mai mult posibil, măsurilor care au cel mai mic impact asupra mediului, ținând seama în același timp de aspectele legate de securitatea aprovizionării.

Măsuri referitoare la ofertă:

- flexibilitate sporită a producției;
- flexibilitate sporită a importului;
- facilitarea integrării gazelor provenite din surse regenerabile de energie în infrastructura rețelei de gaze;
- depozite comerciale de gaze – capacitatea de extracție și volumul gazelor înmagazinate;
- capacitatea terminalului GNL și capacitatea maximă de extracție;
- diversificarea surselor și a rutelor de aprovizionare cu gaze;
- fluxuri inversate;
- dispecerizarea sistemelor de transport;
- utilizarea contractelor pe termen lung și pe termen scurt;
- investiții în infrastructură, inclusiv pentru capacitate bidirecțională;
- contracte vizând asigurarea securității aprovizionării cu gaze.

Măsuri referitoare la cerere:

- utilizarea contractelor care pot fi întrerupte;
 - posibilități de utilizare a altor combustibili, inclusiv utilizarea combustibililor alternativi de rezervă în instalațiile industriale și de producere a energiei;
 - întreruperea voluntară a consumului;
 - eficiență sporită;
 - utilizarea sporită a surselor de energie regenerabile.
-

ANEXA III

LISTA MĂSURILOR CARE NU AU LA BAZĂ MECANISME ALE PIEȚEI DESTINATE ASIGURĂRII SECURITĂȚII APROVIZIONĂRII CU GAZE

În cadrul elaborării planurilor de acțiune preventive și a planurilor de urgență, autoritatea competentă ia în considerare, numai în cazul unei situații de urgență, contribuția următoarei liste indicative și neexhaustive de măsuri:

Măsuri referitoare la ofertă:

- utilizarea înmagazinării strategice de gaze;
- utilizarea obligatorie a depozitelor de combustibili alternativi (de exemplu, în conformitate cu Directiva 2009/119/CE a Consiliului din 14 septembrie 2009 privind obligația statelor membre de a menține un nivel minim de rezerve de țitei și/sau de produse petroliere ⁽¹⁾);
- utilizarea obligatorie a energiei electrice generate din alte surse decât gazele naturale;
- creșterea obligatorie a nivelurilor de producție de gaz;
- extracția obligatorie din depozite.

Măsuri referitoare la cerere:

- mai multe măsuri de reducere obligatorie a cererii, printre care:
 - utilizarea obligatorie a altor combustibili;
 - utilizarea obligatorie a contractelor care pot fi întrerupte în cazul în care nu sunt utilizate pe deplin ca parte a măsurilor de piață;
 - întreruperea obligatorie a consumului.

⁽¹⁾ JO L 265, 9.10.2009, p. 9.

ANEXA IV

COOPERAREA REGIONALĂ

În conformitate cu articolul 194 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și astfel cum se subliniază la articolul 6 din Directiva 2009/73/CE și la articolul 12 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009, cooperarea regională reflectă spiritul de solidaritate și reprezintă unul dintre conceptele de bază ale prezentului regulament. Cooperarea regională este necesară, în special, în procesul de elaborare a evaluării riscurilor (articolul 9), a planurilor de acțiune preventive și a planurilor de urgență (articolele 4, 5 și 10), de stabilire a standardelor privind infrastructura și aprovizionarea (articolele 6 și 8) și a dispozițiilor privind reacția la situațiile de urgență la nivel regional și la nivelul Uniunii (articolul 11).

În temeiul prezentului regulament, cooperarea regională se bazează pe cooperarea existentă la nivel regional între întreprinderile din sectorul gazelor naturale, statele membre și autoritățile naționale de reglementare și are ca scop, printre altele, sporirea securității aprovizionării și a integrării pieței interne a energiei, incluzând cele trei piețe regionale ale gazelor naturale din cadrul Inițiativei regionale privind gazele, Platforma pentru gaze, planul de interconectare al Grupului la nivel înalt pentru piața de energie din zona baltică și Grupul de coordonare în domeniul siguranței aprovizionării al Comunității Energetice. Cu toate acestea, este posibil ca cerințele specifice în materie de securitate a aprovizionării să încurajeze noi cadre de cooperare, iar domeniile existente de cooperare vor trebui adaptate pentru a garanta cel mai înalt grad de eficiență.

Având în vedere piețele interconectate și interdependente într-o măsură din ce în ce mai mare și finalizarea pieței interne a gazelor, cooperarea dintre statele membre enumerate mai jos, de exemplu, și inclusiv dintre regiuni ale statelor membre învecinate poate spori securitatea aprovizionării cu gaze a acestora la nivel individual și colectiv:

— Polonia și cele trei țări baltice (Estonia, Letonia și Lituania);

— Peninsula Iberică (Spania și Portugalia) și Franța;

— Irlanda și Regatul Unit;

— Bulgaria, Grecia și România;

— Danemarca și Suedia;

— Slovenia, Italia, Austria, Ungaria și România;

— Polonia și Germania;

— Franța, Germania, Belgia, Țările de Jos și Luxemburg;

— Germania, Republica Cehă și Slovacia;

— altele.

Atunci când este necesar și adecvat, cooperarea regională dintre statele membre se poate extinde pentru a consolida cooperarea cu statele membre învecinate, în special în cazul „insulelor de gaze”, îndeosebi în vederea îmbunătățirii interconectărilor. Statele membre pot face parte, de asemenea, din diferite grupuri de cooperare.